

Publicație editată de
Parohia TOMA COZMA, ISSN 2067 - 8274
 Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
 tel/fax: 0232 211 273
 Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
 Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,
 Secretar redacție Vasilica Onofrei,
 tel. 0741 706 602, 0761 621 994,
 redactor_sef@yahoo.com
 www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru
 susținerea acestei publicații, dar și pentru
 activitățile culturale și filantropice ale parohiei,
 primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000
 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Colectă pentru refacerea acoperișului casei parohiale

Ploile din ultima perioadă au scos în
 evidență problemele majore ale acoperișului de
 la casa parohială, care necesită intervenție de
 urgență, pentru a stopa curgerea apei prin
 tavane. Lucrările de reparații au început deja și
 am dori, în primă urgență, să refacem zonele
 cele mai critice.

Apelăm la ajutorul tuturor celor care ne
 pot sprijini pentru refacerea acoperișului, a
 cărui tablă și șarpantă au fost profund afectate
 în ultimele decenii.

Puteți face donații către Parohia Toma
 Cozma, prin virament, în contul RO 38 RZBR
 0000 0600 0027 6450, Raiffeisen Bank Iași, iar
 în numerar la domnul Ing. Gheorghe Aioanei,
 sau la pangarul parohial, doamnei Aurica
 Raveica

BIBLIOTECA PAROHIALĂ

*Delectează-te cu o lectură plăcută!
 Citește și informează-te !*

Prin Biblioteca Parohială, vă punem la
 dispoziție o gamă largă de cărți religioase și de
 cultură generală.

Program de funcționare:

Duminica, între orele 11.00-12.00

Persoane de contact:

*Alexandra Popa, tel. 0742 322 580,
petite_sourire@yahoo.com

*Irina Dănilă, tel. 0742 344 024,
irina_danila93@yahoo.com

Program liturgic în această săptămână

◆ Astăzi, duminică, 6 iulie,

- ora 8.00, Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii
- ora 18.00, Paraclisul Maicii Domnului. În cadrul
 acestei rugăciuni este expusă spre venerare o copie a
 icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului
 „Prodromița”, ce poartă binecuvântarea unui mare
 duhovnic, vrednicul de pomenire Protos. Petroniu
 Tănase, fost stareț al mănăstirii Prodromul de la Athos.

◆ Marți, 8 iulie,

- ora 18.00, Acatistul Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina

◆ Vineri, 11 iulie,

- ora 18.00, Slujba Sfântului Maslu

◆ Sâmbătă, 12 iulie, Cinstirea Sfintei Icoane “Prodromița” de la Muntele Athos

- ora 8.00, Acatistul Icoanei Maicii Domnului
 “Prodromița”
- ora 18.00, Slujba Vecerniei

◆ Duminică, 13 iulie,

- ora 8.00, Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii
- ora 18.00, Acatistul Icoanei Maicii Domnului
 “Prodromița”. În cadrul acestei rugăciuni este expusă
 spre venerare o copie a icoanei făcătoare de minuni a
 Maicii Domnului „Prodromița”, ce poartă
 binecuvântarea unui mare duhovnic, vrednicul de
 pomenire Protos. Petroniu Tănase, fost stareț al
 mănăstirii Prodromul de la Athos.

Istorie arăduhovnicească

Rugăciune inspirată de propriul copil

Un copil primi în dar un joc cu cuburi. Încercă să
 facă o casă: când îi rămâneau cuburi, când îi erau prea
 puține. Tatăl îl primi la el și-l ajută la făcutul casei. Copilul
 se bucură nespun, văzând cum totul se îmbina armonios
 prin mâinile măiestre ale tatălui său.

La rugăciunea de seară, tatăl aude cum copilul, în
 cămăruța sa, se ruga cu voce tare, astfel: "Doamne Iisuse
 Hristoase, ajută-mă să fiu și eu așa de priceput ca tatăl
 meu".

Impresionat de rugăciunea fiului său, tatăl rosti și
 el rugându-se: "Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mă să am
 și eu o încredere așa de mare în Tine, precum are copilul
 meu încredere în mine !".

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a patra după Rusalii

Sâmbătă, 12 iulie: Cinstirea Sfintei Icoane “Prodromița” de la Muntele Athos

Sâmbătă, 12 iulie,
 ora 8.00, Acatistul
 Icoanei Maicii
 D o m n u l u i
 “Prodromița”. Apoi,
 până la sărbătoarea
 Adormirii Maicii
 Domnului, în fiecare
 duminică, la ora 18.00,
 vom oficia acest acatist.
 În cadrul rugăciunii
 este expusă spre
 venerare această copie
 a icoanei făcătoare de
 minuni a Maicii
 D o m n u l u i
 „Prodromița”, ce
 poartă binecuvântarea
 unui mare duhovnic,
 vrednicul de pomenire
 Protos. Petroniu
 Tănase, fost stareț al
 mănăstirii Prodromul
 de la Athos.

Evanghelia duminicii

Matei 8, 5-13

Vindecarea slugii sutașului

5. Pe când intra în Capernaum s'a apropiat
 de El un sutaș, rugându-L

6. și zicând: „Doamne, servul meu zace
 slăbănog în casă, cumplit chinându-se“.

7. Și Iisus i-a zis: „Voi veni și-l voi
 vindeca“.

8. Dar sutașul, răspunzând, I-a zis:
 „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub aco-
 perişul meu, ci zi numai cu cuvântul și ser-
 vul meu se va tămădui.

9. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și
 am sub mine ostași și-i spun unuia: Du-te!
 și se duce; și altuia: Vino! și vine; și
 robului meu: Fă asta! și face“.

10. Auzind acestea, Iisus S'a minunat și a
 zis celor ce veneau după El: „Adevăr vă
 grăiesc, nici în Israel, n'am aflat atâta
 credință!

11. Și vă spun Eu vouă că mulți de la
 răsărit și de la apus vor veni și vor șede la
 masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacob în
 împărăția cerurilor,

12. iar fiii împărăției vor fi aruncați în în-
 tinericul cel mai din afară; acolo va fi
 plângerea și scrâșnirea dinților ^b“.

13. Și i-a zis Iisus sutașului: „Du-te, să-ți
 fie după cum ai crezut!“ Și s'a însănătoșit
 servul său în ceasul acela.

**Apărătoare Doamnă, pentru biruință mulțumiri, izbăvind-
 ne din nevoi, aducem ție, Născătoare de Dumnezeu, noi, robii
 tăi. Ci, ca ceea ce ne-ai dăruit nouă icoana în care chipul tău
 și al Pruncului tău s-au zugrăvit prin minune dumnezeiască,
 slobozește-ne din toate nevoile, ca să-ți cântăm ție: Bucură-te,
 slăvită Prodromița a Schitului Prodromul!**

**O, Maică Precurată, ocrotește-i pe toți cei care cu cununi de
 laudă împodobesc icoana ta, prodromiților arată-le calea
 mântuirii, pe închinători acoperă-i cu harul tău, pe cei care
 din locuri îndepărtate aleargă spre icoană ajută-i și casa lor
 ferește-o de relele întâmplări, ca să Îi cânte împreună cu tine
 Dumnezeului celui Viu: Aliluia!**

(Condacul 1 și Condacul al 13-lea din
 Acatistul Icoanei Maicii Domnului Prodromița)

Smerenia atrage marea milă a lui Dumnezeu care dăruiește credința

Ce credință avea sutașul! L-a uimit chiar și pe Domnul. Ea stă în aceea că L-a mărturisit pe Domnul ca Dumnezeu al tuturor, Stăpân Atotputernic al tuturor celor ce sunt; de aceea L-a și rugat: „Zi numai un cuvânt și se va vindeca sluga mea. Cred că toate sunt supuse Ție și ascultă de porunca Ta”. Această credință o cere Domnul de la toți ceilalți; această credință o cere și de la noi. Cel ce are asemenea credință nu duce lipsă de nimic și orice ar cere primește. Așa a făgăduit Domnul însuși. O, de-am avea și noi măcar o urmă a acestei credințe! Dar și aceasta e un dar, iar darul acesta trebuie cerut, și cerut cu credință. Să-l cerem, dar, cel puțin cu simțământul că avem nevoie de el; să-l cerem cu stăruință, fără să cruțăm osteneala, ajutându-l totodată să se infiripe în noi, prin cugetări potrivite și în primul rând prin supunerea față de poruncile lui Dumnezeu.

Ce chip luminos sutașul ! Cum a ajuns la atâta credință, încât i-a întrecut pe toți israeliții, care erau hrăniți cu dumnezeiasca descoperire, cu proorociile și cu minunile ? Evanghelia nu ne arată asta, ci doar ne zugrăvește credința lui și povestește cum l-a lăudat Domnul. Calea credinței este o cale tainică, ascunsă. Cine poate să explice fie și în ceea ce îl privește cum se încheagă în inimă convingerile credinței ? Cel mai bine ne lămurește Sfântul Apostol, numind credința „dar al lui Dumnezeu”. Credința este, cu adevărat, un dar al lui Dumnezeu, însă necredincioșii sunt fără de răspuns, fiindcă ei înșiși sunt vinovați că nu primesc acest dar. Acolo unde nu are cine să primească darul, el nu se dă, căci asta ar însemna risipirea lui în zadar. Cum devine sufletul capabil să primească darul credinței, e greu de spus. La sutaș vedem o mare smerenie, în pofida faptului că avea putere lumească, virtuți și minte ageră. Oare nu smerenia atrage marea milă a lui Dumnezeu care dăruiește credința ? Nu e deloc de mirare. Oricum, toată lumea știe că necredincioșii sunt totdeauna trufași, iar credința cere în primul rând ca mintea să se plece sub jugul său.

Omul la care vine credința adevărată începe din aceeași clipă să placă lui Dumnezeu; plăcând lui Dumnezeu, începe să capete nădejde; iar din toate acestea se zămislește rugăciunea, care atrage tot ajutorul de sus. Unora ca acestora li se împlinesc întotdeauna cererile; însă și ei știu cum să ceară și știu ce se cuvine să ceară, pricep măsura cuviincioasă și păstrează statornicia răbdătoare în rugăciune. Toate acestea sunt neapărat trebuincioase pentru reușită; altminteri, rugăciunea în sine are aripile slabe.

Cele mai mari dureri ale Lui sunt căderile credincioșilor; încă și mai dureroase sunt căderile din credință. Acestea însă nu-s decât loviturile cele mai însemnate; dar e rănit neconținut de necazurile și de smintelile lor, precum și de clătinarea credinței lor de către necredință. Cuvintele și scrierile care împrăștie necredința sunt săgeți aprinse ale celui viclean, în vremea de acum, acesta a pus pe picioare multe fărurii din care scoate asemenea săgeți. Inimile credincioșilor se tem, fiind lovite de către ele și văzându-i și pe alții răniți; împreună cu ei suferă și Domnul. Dar se va arăta ziua slavei Domnului și atunci se vor descoperi cele ascunse în întuneric, iar cei ce pățimesc se vor veseli dimpreună cu Domnul. Până atunci însă trebuie să răbdăm și să ne rugăm.

(Sfântul Teofan Zăvorățul)

Astăzi: 6 iulie, Pomenirea Sfântului Cuvios Sisoie cel Mare

Sfântul Sisoie a fost de neam egiptean, și ucenic al Sfântului Antonie cel Mare. După moartea sfântului său povătuitor, Sfântul Sisoie s-a dus și s-a sălășluit într-un munte pustiu, numit al lui Antonie, unde viețuise mai înainte vreme întru aspre nevoițe acel mare dascăl al pustiei. Luând asupra lui nevoițe peste nevoițe, Sfântul Sisoie a ajuns la măsuri mari, căci cu înfrânările cele aspre el s-a făcut blând și nevinovat ca un milușel. Pentru aceasta Dumnezeu a turnat peste nevoitorul lui har peste har, așa încât Sfântul Sisoie vindeca bolnavii, scotea afară duhurile rele și învia morții. Sfântul Sisoie a viețuit în acel munte pustiu timp de șaiszeci de ani. El a fost izvor al înțelepciunii vieții celei vii pentru toți monahii și mirenii care alergau la el în necazuri, înaintea sfintei lui adormiri față lui a strălucit ca soarele. Monahii cei strănși în jurul lui stăteau uimiți de aceasta. Iar când sfântul și-a dat sufletul, toată încăperea s-a umplut de miros de bunămireasmă.

Sfântul Sisoie a trecut la Ceruri fiind foarte bătrân de zile, la anul 429. Sfântul Sisoie astfel îi învăța pe monahi: *Din orice direcție ar veni ispita asupra omului, el trebuie să-și pună singura nădejde în Dumnezeu și să se supună deplin voii Lui, și să recunoască ispita care a venit asupra lui ca plată a păcatelor sale. Iar dacă ceva bun i se întâmplă omului, atunci el trebuie să recunoască că aceea a fost din pricina marii milostiviri și Purtării de Grijă a lui Dumnezeu.*

Un monah l-a întrebat pe Sfântul Sisoie: *Cum să fac să-l plac lui Dumnezeu și să-mi mântuiesc sufletul meu ?* Iar Sfântul i-a zis: *Dacă voiești să placi lui Dumnezeu, părăsește lumea, rupe-te de pământ, lasă la o parte zidirea, apropie-te de Ziditorul cu lacrimi și cu rugăciune, și așa vei afla odihnă și în veacul acesta și în cel ce va să vie.* Iar l-a întrebat un monah pe Avva Sisoie: *Cum să dobândesc smerenia ?* Iar Sfântul i-a zis: *Atunci când omul îi vede pe toți ceilalți ca fiind mai buni decât sine, atunci a dobândit smerenia.* Avva Ammona i-a mărturisit cu durere și cu întristare Avvei Sisoie că el nu poate ține minte pe de rost toate cuvintele înțelepte pe care le citește, ca să le poată spune mai departe oamenilor. Iar Avva Sisoie i-a zis: *Lucrul acesta nici nu trebuiește. Trebuiește însă să dobândești curăția minții și să grăiești dintru acea curăție, punându-ți nădejdea în Dumnezeu.*

(Sfântul Nicolae Velimirovici)

Apostolul duminical

Romani 6, 18-23

18. Și izbăvindu-vă de păcat, v-ați făcut robi ai dreptății.

19. Omeneste vorbesc, pentru slăbiciunea trupului vostru. - Căci precum ați făcut mădularele voastre roabe necurăției și fărădelegii, spre fărădelege, tot așa faceți acum mădularele voastre roabe dreptății, spre sfințire.

20. Căci atunci, când erați robi ai păcatului, erați liberi față de dreptate.

21. Deci ce roadă aveți atunci ? Roade de care acum vă e rușine; pentru că sfârșitul acelora este moartea.

22. Dar acum, izbăviți fiind de păcat și robi făcându-vă lui Dumnezeu, aveți roada voastră spre sfințire, iar sfârșitul, viață veșnică.

Scurtă exegeză patristică - Sfântul Ioan Gură de Aur -

„Și izbăvindu-vă de păcat, v-ați făcut robi ai dreptății” (6, 18).

Aici se arată două daruri ale lui Dumnezeu: și slobozirea de păcat, și că s-au făcut slujitorii dreptății, ceea ce este mai de preț decât orice libertate. Fiindcă Dumnezeu a făcut același lucru, ca și cum cineva ar lua pe un copil orfan, prins de barbari și dus în țară străină, și pe care nu numai că l-ar scăpa din robie, ci ar deveni și tatăl acelui copil, și l-ar ridica în cea mai mare demnitate. Aceasta tocmai s-a petrecut și cu noi, căci nu numai că Dumnezeu ne-a eliberat de relele cele vechi, ci încă ne-a și ridicat la o viață îngerească, și ne-a desemnat o cale de purtare bună, predându-ne în siguranța dreptății, ucigând toate relele dinainte și omorând pe omul cel vechi, povățuindu-ne la viața cea nemuritoare.

Deci, iubitorilor, să rămânem viețuind o astfel de viață plăcută lui Dumnezeu, fiindcă mulți din cei ce respiră aerul și călătoresc în această lume, se găsesc mai ticăloși decât morții. Multe și variate sunt felurile morții, de exemplu: 1) moartea trupului, după care Avraam fiind mort, nu era mort, precum zice: „Nu este Dumnezeuul morților, ci al viilor” (Matei 22, 32); 2) moartea sufletului, la care Hristos face aluzie zicând: „lasă morții să-și îngroape morții lor” (Matei 8, 22); 3) moartea aceea devenită din filosofia omului, care este mult lăudată, și la care făcând aluzie Pavel, zicea: „Omorâți mădularele voastre cele de pe pământ” (Coloseni 3, 5); 4) moartea aceea de la Taina Botezului, care este și cauza acelei dinainte: „Că omul nostru Cel vechi s-a răstignit” (Romani 6, 6), adică a murit [păcatului].

Deci, cunoscând noi acestea, să fugim de moartea aceea prin care și viețuind murim, iar de aceea prin care vine moartea comună tuturor viețuitoarelor să nu ne temem, pe când pe celelalte două, din care una este cea mai fericită, căci este dată de Dumnezeu, iar a doua este mult lăudată de noi și de Dumnezeu, pe acestea, zic, să le râvnim și să le preferăm.

Deoarece până acum Apostolul a cerut o mare strictețe în viață, poruncind a fi morți pentru lume, morți și păcatului, rămânând nemișcați de ispita spre păcate, aceasta le-ar fi părut poate multora ceva greu, mare și covârșind natura omenească. De aceea, el voiește să le arate că nu cere ceva peste măsură, și nici după cât ar trebui să se ceară de la cel ce s-a bucurat de un atât de mare dar, ci ceva cumpătat și ușor, iar această intenție și-o arată trecând deodată la idei cu totul contrare celor vorbite până acum, zicând: „Omeneste vorbesc”, ca și cum pare că ar zice: „Vorbesc din raționamente omeneste, ieșite din obișnuință”. Căci el indică ori aceasta, ori cumpătarea cerințelor sale, care nu sunt mai presus de cerințele omeneste, după cum zice și în altă parte: „Nu v-a cuprins ispita care să fi fost peste puterea omenească” (I Corinteni 10, 13).

„Căci precum ați făcut mădularele voastre roabe necurăției și fărădelegii, spre pierzanie, tot așa faceți acum mădularele voastre roabe dreptății, spre sfințenie”. „Deși – spune el – este o mare deosebire între acești stăpâni, totuși eu vă cer o măsură egală în robie. Se cuvenea, desigur, să vă

lăsați mai mult în robia dreptății, cu atât mai mult cu cât această robie este mai bună și în toate privințele superioară celeilalte; totuși eu nu vă cer nimic mai mult, din cauza slăbiciunii voinței voastre”. El n-a zis: „pentru slăbiciunea aplecării voastre, sau a puținei voastre voințe”, ci: „pentru slăbiciunea trupului vostru”, făcându-și cuvântul mai puțin aspru, deși acolo este necurățenia, iar aici sfințenia, acolo este nelegiuirea, pe când aici dreptatea.

„Căci atunci, când erați robi păcatului, erați liberi față de dreptate” (6, 20).

Ceea ce el spune aici, așa și este. „Când viețuiați în răutate, zice, în necercnicie și în relele cele mai grozave, voi viețuiați cu atâta supunere și ascultare, încât nimic bun nu făceați”. Aceasta semnifică expresia „erați liberi față de dreptate”, adică nu erați supuși ei, ci cu totul străini, fiindcă nu împărțeați deopotrivă robia, nu slujeați deopotrivă dreptății și păcatului, ci vă predaserăți cu totul răului. Prin urmare și acum, fiindcă v-ați schimbat și ați trecut de la răutate la dreptate, e drept să vă predați cu totul virtuții, nemaifăcând nici un rău, ca măcar astfel să întrebuințați o măsură dreaptă, deși altminteri nu numai că e mare deosebire între aceste stăpâniri, dar e mare deosebire între cele două robii”.

„Deci ce roadă aveți atunci? Roade de care acum vă e rușine” (6, 21).

Astfel a fost acea robie, că numai amintirea ei pricinuieste rușine; și dacă numai amintirea provoacă rușine, cu atât mai însăși fapta. „Așadar voi acum, ați câștigat îndoit; întâi că v-ați izbăvit de rușine, și apoi că ați cunoscut în fine relele în care vă găseați atunci; după cum și atunci îndoită era și vătămarea, întâi că făceați fapte vrednice de rușine, și apoi că nu cunoșteați rușinea, ceea ce este mai mare decât faptul dintâi. Și totuși ați stat slujind păcatului”. Deci, după ce a arătat cu prisosință vătămarea provocată de faptele de atunci, de la rușine trece imediat la însuși faptul în sine. Deci care a fost la urmă faptul? „Pentru că sfârșitul acelora – zice – este moartea”. Fiindcă rușinea nu pare a fi un lucru atât de grav, Apostolul trece la ceea ce e mai grozav decât orice, și vorbește de moarte, deși ajungeau și cele vorbite mai înainte.

Tu poți înțelege cât de mare era răul, dacă, izbăviți fiind de pedeapsă, totuși de rușine nu erau izbăviți. „Ce răsplată aștepti oare – zice – de la fapte, când, deși ai scăpat de pedeapsă, totuși numai prin amintirea acelor rele tu roșești și-ți acoperi fața de rușine, cu toate că te găsești acum în asemenea har ? Însă nu la fel sunt și cele ale lui Dumnezeu”.

„Dar acum, izbăviți fiind de păcat și robi făcându-vă lui Dumnezeu, aveți roada voastră spre sfințire, iar sfârșitul, viață veșnică” (6, 22).

Adică, roada acelora, chiar și după izbăvirea lor, este rușinea, pe când roada acestora este sfințenia, și unde este sfințenie, acolo este și un mare curaj. Roada acelora este moartea, pe când a acestora este viața veșnică. Ai văzut cum el arată că unele din acestea ne sunt deja date, iar pe altele le avem în speranță, și că din cele deja date, anume din sfințirea ce o avem câștigată, se adevăresc și cele viitoare, precum viața veșnică ? Ca să nu zici tu că pe acelea le avem numai în speranță, iată că el arată că tu deja ai cules roade: întâi că te-ai izbăvit de acele rele, de care numai amintindu-ți te rușinezi, al doilea că te-ai făcut rob dreptății, al treilea că te bucuri de sfințenie, și al patrulea că te-ai învrednicit de viața veșnică, iar nu trecătoare, „însă chiar așa fiind – zice –, slujește deopotrivă și aici. Deși stăpânul acestora din urmă este cu mult superior celui al celorlalte, și deși este mare deosebire între slujiri și recompensele ce le capeți din ele, totuși eu nu cer nimic mai mult”.

După aceea, fiindcă a amintit de arme și de împărat, stăruie încă în această metaforă, zicând: „Pentru că plata păcatului este moartea, iar harul lui Dumnezeu, viața veșnică, în Hristos Iisus, Domnul nostru” (6, 23).

Zicând „plata păcatului”, nu a păstrat aceeași ordine și pentru cele bune, căci n-a zis: „iar plata meritelor voastre este...”, ci: „iar harul lui Dumnezeu”, arătând că s-au izbăvit nu prin propriile lor fapte, nici că au avut pe Dumnezeu ca datornic și că, prin urmare, au primit aceasta ca răsplată a ostenețelor lor, ci că toate acestea s-au făcut prin harul Lui. Așa că și de aici se vede superioritatea faptului, fiindcă nu numai că s-au izbăvit de rele și au trecut la cele bune, ba mai mult, nici măcar nu s-au ostenit câtuși de puțin. Și nu numai că i-a izbăvit, ci încă a dat și ceva mai mult, căci a dat și pe Fiul Său cel Unul Născut. »

Text cules de Vasilica Onofrei